

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2021

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht	2
Wabo	2
8.40- en 8.42-AMVB's	5
Natuurbescherming	5
Waterwet	7
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	7
Bijstand	9
Sociale zekerheid overig	10
TOZO, NOW, TOFA	10
Bestuursrecht overig	11
Huisvesting	11
Wet basisregistratie personen	14
Vreemdelingenrecht	15
Terugkeerbesluit	15
Asiel	16
Toezicht en vrijheidsontneming	17
Vreemdelingenbewaring	18

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook – direct en / of indirect – ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2021, 210

MK ABRS, 17-03-2021, 202000193/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Breda, appellant sub 1.

Awb 8:51a

BESTUURLIJKE LUS. Het toepassen van een bestuurlijke lus als bedoeld in artikel 8:51a, van de AWB is een discretionaire bevoegdheid van de rechtbank. I.c. heeft de rechtbank overwogen geen ruimte te zien de zaak finaal te beslechten. Er is geen grond voor het oordeel dat de rechtbank gehouden was een bestuurlijke lus toe te passen. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 4 december 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:4061](#).

[ECLI:NL:RVS:2021:592](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2021, 211

MK ABRS, 17-03-2021, 201805632/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Roosendaal.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e

Besluit omgevingsrecht 3.3 lid 1 aanhef en onder b

Besluit milieueffectrapportage (hierna Besluit mer) 2 lid 1 onderdeel C categorie 18.4

WABO-milieu. BEVOEGDHEID. I.c. was het college bevoegd te beslissen op de aanvraag om een omgevingsvergunning voor een inrichting voor de vervaardiging van biomineralen omdat deze aanvraag niet ziet op een inrichting waartoe een IPPC-installatie behoort.

MER. I.c. was geen milieueffectrapport vereist. Uit de toelichting op categorie 18.4 van onderdeel C wordt afgeleid dat het louter verwarmen van de dikke fractie zoals voorzien in de inrichting niet heeft te gelden als chemische behandeling als bedoeld in deze categorie.

GEZONDHEID. I.c. kan uit het GGD-rapport en de overwegingen omtrent het aspect gezondheid in het bestreden besluit niet worden afgeleid dat mede is beoordeeld of en in hoeverre sprake is van een risico op legionellabesmetting vanuit de biologische luchtwasser. Een beoordeling had niet achterwege kunnen blijven met een verwijzing naar het onderzoek waarop het college zich heeft beroepen.

Besluiten waarbij het college een omgevingsvergunning eerste fase heeft verleend voor het oprichten en in werking hebben van een inrichting voor de vervaardiging van biomineralen. [...]

Bevoegdheid college

3. Stichting Sirene en andere betogen dat de rechtbank op onjuiste gronden heeft overwogen dat het college bevoegd was om te beslissen op de aanvraag om omgevingsvergunning eerste fase voor de oprichting en het in werking hebben van een inrichting. Die bevoegdheid ligt volgens hen bij gedeputeerde staten van Noord-Brabant omdat sprake is van een IPPC-installatie als bedoeld in artikel 3.3, eerste lid, aanhef en onder b, van het Besluit omgevingsrecht (hierna: het Bor). [...]

3.1. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, volgt uit de enkele omstandigheid dat de inrichting behoort tot categorie 28.4 van bijlage I, onderdeel C, van het Bor nog niet dat de bevoegdheid om op de aanvraag om omgevingsvergunning eerste fase van Biomineralen B.V. te beslissen bij gedeputeerde staten van Noord-Brabant berust. Uit artikel 3.3, eerste lid, aanhef en onder b, van het Bor volgt dat dit alleen het geval is wanneer ook is voldaan aan de voorwaarde dat tot de inrichting een IPPC-installatie behoort.

3.2. De omschrijving van het begrip "IPPC-installatie" in artikel 1.1 van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht bevat een verwijzing naar bijlage I van de RIE. Tussen partijen is niet in geschil dat de dikke fractie van dierlijke mest die Biomineralen B.V. beoogt te verwerken kan worden begrepen onder ongevaarlijke afvalstoffen als bedoeld in categorie 5.3 van die bijlage. In deze categorie wordt een onderscheid gemaakt tussen verwijdering van deze ongevaarlijke afvalstoffen (onder a) en nuttige toepassing of een combinatie van nuttige toepassing en verwijdering (onder b). Onder beide onderdelen is een afzonderlijke minimale capaciteit en een afzonderlijke opsomming van specifieke activiteiten opgenomen die bepalen of sprake is van een IPPC-installatie.

Uit artikel 3 van Richtlijn nr. 2008/98/EG van het Europees Parlement en de Raad van 19 november 2008 betreffende afvalstoffen en tot intrekking van een aantal richtlijnen (PB 2008 L 312; hierna: de Kaderrichtlijn afvalstoffen) volgt dat sprake is van nuttige toepassing bij elke handeling met als voornaamste resultaat dat afvalstoffen een nuttig doel dienen door hetzij in de betrokken installatie, hetzij in de ruimere economie andere materialen te vervangen die anders voor een specifieke functie zouden zijn gebruikt, of waardoor de afvalstof voor die functie wordt klaargemaakt. De door Biomineralen B.V. beoogde verwerking van de dikke fractie van dierlijke mest heeft tot doel om mineraalkorrels te produceren die kunnen worden gebruikt in de landbouw. Naar het oordeel van de Afdeling heeft dit te gelden als nuttige toepassing. Dat betekent dat aan de hand van categorie 5.3, onder b, van bijlage I van de RIE moet worden bepaald of sprake is van een IPPC-installatie. In dit onderdeel is een fysisch-chemische behandeling niet genoemd als een activiteit die maakt dat sprake is van een IPPC-installatie. De Afdeling is verder niet gebleken dat een van de wel onder dit onderdeel genoemde activiteiten in het geval van Biomineralen B.V. aan de orde is. De aanvraag van Biomineralen B.V. om omgevingsvergunning eerste fase ziet dan ook niet op een inrichting waartoe een IPPC-installatie behoort.

3.3. De conclusie is dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat het college bevoegd was om op de aanvraag te beslissen. Het betoog slaagt niet. [...]

8. Stichting Sirene en andere betogen dat de rechtbank heeft miskend dat in dit geval een milieueffectrapport (MER) was vereist. [...]

8.1. Uit artikel 2, eerste lid, gelezen in samenhang met categorie 18.4 van onderdeel C van de bijlage van het Besluit mer, volgt dat het vooraf maken van een MER verplicht was als de gevraagde oprichting van de inrichting van Biominrealen B.V. moet worden aangemerkt als de oprichting van een installatie bestemd voor de verbranding of de chemische behandeling van niet-gevaarlijke afvalstoffen. Het geschil spitst zich toe op de vraag of het verwarmen van de in te nemen dikke fractie, zoals door Biomineralen B.V. beoogd, heeft te gelden als chemische behandeling als bedoeld in categorie 18.4.

In de Nota van toelichting bij het Besluit van 7 mei 1999, houdende wijziging van het Besluit milieueffectrapportage 1994 alsmede uitvoering van artikel 2, derde lid, van de Tracéwet (Stb. 1999/224), blz. 58, staat over categorie 18.2 van onderdeel C (de oprichting van een inrichting bestemd voor de verbranding, de chemische behandeling, het storten of het in de diepe ondergrond brengen van gevaarlijke afvalstoffen):

"[...]"

Uit de toelichting op categorie 18.4 van onderdeel C blijkt niet dat daarbij van een andere uitleg van het begrip "chemische behandeling" moet worden uitgegaan. De Afdeling leidt hieruit af dat het loutere verwarmen van de dikke fractie zoals voorzien in de inrichting van Biomineralen B.V. niet heeft te gelden als chemische behandeling als bedoeld in categorie 18.4 van onderdeel C van de bijlage van het Besluit mer. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat geen verplichting gold om een MER te maken.

Het betoog slaagt niet. [...]

Gezondheid

11. Stichting Sirene en andere en [appellant sub 1] en anderen betogen dat de rechtbank heeft miskend dat het college onvoldoende gewicht heeft toegekend aan de gezondheidsrisico's als gevolg van verspreiding van ziektekiemen, met name het risico op legionellabesmetting vanuit de biologische luchtwasser. Het GGD-rapport van 22 september 2016 dat het college aan zijn besluit ten grondslag heeft gelegd, is volgens hen gebaseerd op verouderde gegevens en biedt onvoldoende zekerheid dat er geen gezondheidsrisico's zijn. [...]

11.1. Uit het GGD-rapport en de overwegingen omtrent het aspect gezondheid in het besluit van 31 oktober 2017 heeft de Afdeling niet kunnen afleiden dat mede is beoordeeld of en in hoeverre sprake is van een risico op legionellabesmetting vanuit de biologische luchtwasser. Een beoordeling had niet achterwege kunnen blijven met een verwijzing naar het onderzoek waarop het college zich heeft beroepen. Gelet op hetgeen Stichting Sirene en andere en [appellant sub 1] en anderen hebben aangevoerd, kon op basis van dat onderzoek niet zonder meer worden geconcludeerd dat geen risico op legionellabesmetting vanuit de biologische luchtwasser van de biomineralenfabriek is te verwachten. De Afdeling acht het besluit van 31 oktober 2017 ook in zoverre in strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Awb onvoldoende zorgvuldig voorbereid en niet deugdelijk gemotiveerd. Het betoog van Stichting Sirene en andere en [appellant sub 1] en anderen slaagt.

11.2. In verband met dit gebrek heeft de Afdeling het college hangende het hoger beroep verzocht om zijn overwegingen omtrent het risico op legionellabesmetting via de luchtwassers alsnog, al dan niet onder verwijzing naar de van de omgevingsvergunning eerste fase deel uitmakende stukken, en eventueel onder overlegging van nadere stukken, kenbaar te maken en aan de Afdeling mee te delen. Het college heeft de verzochte nadere schriftelijke inlichtingen ingezonden bij brief van 30 april 2019. [appellant sub 1] en anderen hebben daarop een reactie ingezonden.

11.3. Nu het besluit van 31 oktober 2017 wat betreft het aspect geur al voor vernietiging in aanmerking komt en het college daarom opnieuw op de aanvraag zal moeten beslissen, acht de Afdeling het niet aangewezen om thans te beoordelen of de nadere schriftelijke inlichtingen wat betreft het risico op legionellabesmetting alsnog een voldoende motivering bevatten. Het college zal bij een nieuw te nemen besluit op de - eventueel aan te vullen of aan te passen - aanvraag ook een nieuwe beoordeling van de gezondheidsrisico's, waaronder het risico op legionellabesmetting, moeten maken aan de hand van de feiten en omstandigheden die hem dan bekend zullen zijn. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:575](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 17-03-2021, 201907328/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2021:568](#));
- MK ABRS, 17-03-2021, 201905866/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2021:573](#));
- ABRS, 17-03-2021, 201908586/1/R3 ([ECLI:NL:RVS:2021:584](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 01-09-2020 (publ. 15-03-2021), BRE 19/4476 ACTMIL ([ECLI:NL:RBZWB:2020:4186](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2021, 212

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 11-03-2021, LEE 21/184 en 21/185

college van Gedeputeerde Staten van Fryslân, verweerder.

Habitatrichtlijn 2, 6

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7, 2.8

Wet ammoniak en veehouderij (Wav) 1

Regeling Ammoniak en Veehouderij (RAV) 2

NATUURBESCHERMING. GEBIEDSBESCHERMING. Aangezien het in dit geval gaat over de aanvraag van een Wnb-vergunning, is het aan verweerder om aannemelijk te maken dat geen redelijke wetenschappelijke twijfel bestaat dat het project geen schadelijke gevolgen heeft voor de natuurlijke kenmerken van de betrokken Natura 2000-gebieden. Verwijzing naar AbRvS, 29 mei 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1603](#). In dit geval is het niet zeker dat verweerder zonder meer van de emissiefactoren uit de RAV heeft mogen uitgaan.

[...] verweerder [heeft], [...], aan vergunninghouder een vergunning onder voorschriften ingevolge de Wet natuurbescherming (Wnb) verleend ten behoeve van het wijzigen van de melkrundveehouderij op het perceel [adres] te [plaats].

[...] 6.3.4. De voorzieningenrechter is van oordeel dat op grond van artikel 2.7 en 2.8 Wnb en het onderliggende artikel 6 van de Habitatrichtlijn, volgt dat bij de beoordeling van emissies in de aangevraagde situatie niet zonder meer kan worden volstaan met de verwijzing naar de door de minister op grond van de Wav vastgesteld emissies per dier per stalsoort. Uit de genoemde bepalingen en de daarop gebaseerde jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ), onder meer kenbaar uit [ECLI:EU:C:2018:882](#) en [ECLI:EU:C:2016:583](#), vloeit voort dat er voldoende wetenschappelijke zekerheid moet bestaan ten aanzien van deze emissies. Met de enkele vaststelling door de minister van de emissie is deze zekerheid niet gegeven. Dat is slechts anders indien aan deze vaststelling een kenbare wetenschappelijke onderbouwing is gegeven of zoals in het onderhavige geval, wanneer de juistheid van deze vaststelling wordt bestreden door verzoekers, verweerder mogelijke twijfel ten aanzien van deze vaststelling kan weerleggen. De rechtbank vindt steun voor dit toetsingskader in de PAS-vergunnings-uitspraak ([ECLI:NL:RVS:2019:1603](#)). Daarin overwoog de AbRvS met betrekking tot de ammoniakemissiedaling onder meer het volgende: [...] 6.3.5. Door verweerder is in dit verband een beroep gedaan op de uitspraak van 20 januari 2021 van de AbRvS, kenbaar uit [ECLI:NL:RVS:2021:71](#). Volgens verweerder volgt uit deze uitspraak dat de emissiefactor uit de RAV in dit geval kan worden toegepast.

De voorzieningenrechter overweegt dat de passage waar verweerder naar verwijst, paragraaf 10.3 ziet op de beoordeling van de vraag of er voldoende zekerheid was dat de emissiefactor die is gehanteerd bij de vergunningverlening niet zou kloppen in het licht van de vraag of dat een grond zou kunnen zijn voor de intrekking van een vergunning op grond van artikel 5.4, eerste lid, onder b, van de Wnb. Nu er voor de intrekking van de vergunning voldoende zekerheid moet zijn dat de factor onjuist is, kwam de AbRvS tot de conclusie dat de rechtbank terecht had geoordeeld dat de gemelde twijfel over die emissiefactor onvoldoende grond vormt voor de benodigde zekerheid dat die emissiefactor niet klopt. In de onderhavige casus moet verweerder bij het verlenen van een Wnb-vergunning, anders dan bij het intrekken van een vergunning, beoordelen of bij de wijziging of uitbreiding op grond van objectieve gegevens is uitgesloten dat significante gevolgen optreden voor een Natura 2000-gebied. Daarvoor dient er juist zekerheid te bestaan dat de factor wel juist is. Het geldende criterium, dat volgt uit artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn, is dat geen redelijke wetenschappelijke twijfel mag bestaan dat het project geen schadelijke gevolgen heeft voor de natuurlijke kenmerken van de betrokken gebieden (vgl. AbRvS, 29 mei 2019,

[ECLI:NL:RVS:2019:1603](#)). De bewijslast hiervoor ligt bij verweerder, die de vergunning verleent.

6.3.6. De voorzieningenrechter stelt vervolgens vast dat de door verweerder gehanteerde RAV-code een indicatie geeft voor wat betreft de daadwerkelijke emissie van NH₃ per omschreven stalsysteem. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeksters, onder verwijzing naar het CBS-rapport, de juistheid van de RAV-codes en de daaraan toegekende emissie betwisten. In dit verband hebben verzoeksters erop gewezen dat uit het CBS-rapport blijkt dat de emissiereductie van de daarin onderzochte stalsystemen wordt overschat. Weliswaar moet aan verweerder worden toegegeven dat het specifieke stalsysteem met de RAV-code A1.28 niet in het onderzoek is betrokken, maar daaruit volgt niet zonder meer dat de algemene conclusie uit het CBS-rapport dat de emissiereductie van emissiearme stalsystemen wordt overschat voor onjuist moet worden gehouden. Hierbij neemt de voorzieningenrechter in aanmerking dat de verschillen tussen de wel onderzochte stalsystemen met de RAV-codes A.1.09, A1.10, A1.15 en A1.16 en het onderhavige stalsysteem met de RAV-code A1.28 niet zodanig groot zijn dat reeds om die reden aan het CBS-rapport kan worden voorbij gegaan. Gelet hierop ligt in de door verzoeksters ingebrachte grond besloten dat verweerder aannemelijk dient te maken dat de gestelde emissiereductie van meer dan 50% door toepassing van het stalsysteem met de RAV-code A1.28 daadwerkelijk aan de orde is. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is verweerder daarin in dit geval niet geslaagd. Hierbij neemt de voorzieningenrechter in aanmerking dat de door verweerder naar voren gebrachte stelling dat de RAV-code A1.28 berust op de meest recente wetenschappelijke inzichten niet is onderbouwd met verifieerbare stukken. Verder neemt de voorzieningenrechter hierbij in aanmerking dat uit de door verzoeksters genoemde onderzoeken volgt dat er twijfel bestaat over het daadwerkelijke rendement en daarmee de emissiereductie van emissiearme stalsystemen, zoals die ook in deze melkrundveehouderij wordt toegepast.

Alhoewel de door verzoeksters ingebrachte rapporten pas een eerste indicatie geven, kan uit die rapporten wel wetenschappelijk twijfel met betrekking tot de emissiefactoren van de RAV worden afgeleid. Aangezien het in dit geval gaat over de aanvraag van een Wnb-vergunning, is het aan verweerder om aannemelijk te maken dat geen redelijke wetenschappelijke twijfel bestaat dat het project geen schadelijke gevolgen heeft voor de natuurlijke kenmerken van de betrokken Natura 2000-gebieden (vgl. AbRvS, 29 mei 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1603](#)). Gelet op het vorenstaande is het naar het oordeel van de voorzieningenrechter daarom niet zeker dat verweerder zonder meer van de emissiefactoren uit de RAV heeft mogen uitgaan. Het gevolg daarvan is dat niet zeker is dat

het vergunde project niet leidt tot meer emissie dan in de referentiesituatie was toegestaan. Deze grond van verzoeksters slaagt. [...]

[ECLI:NL:RBNNE:2021:810](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB 2021, 213

ABRS, 17-03-2021, 202004177/1/R1

dagelijks bestuur van het Waterschap de Dommel.

Waterwet 5.4, 7.14

WATERWET. Vaststelling projectplan. Het is niet zo dat er geen nadelige gevolgen mogen optreden als gevolg van het projectplan. Artikel 5.4, tweede lid, van de Waterwet vereist dat het projectplan een beschrijving bevat van de te treffen voorzieningen om de nadelige gevolgen van de uitvoering van het werk ongedaan te maken of te beperken. In het projectplan is omschreven welke nadelige gevolgen kunnen optreden, welke voorzieningen worden en kunnen worden getroffen om die nadelige gevolgen ongedaan te maken of te beperken en welke mogelijkheden er zijn om een financiële vergoeding te krijgen voor het treffen van die maatregelen en voor schade als gevolg van de inzet van het noodoverlooph gebied. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 14 december 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:3310](#)).

[ECLI:NL:RVS:2021:557](#)

Overige jurisprudentie Waterwet:

- MK Rechtbank Amsterdam, 01-03-2021 (publ. 11-03-2021), AMS 19/6137

([ECLI:NL:RBAMS:2021:897](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2021, 214

MK CRvB, 11-03-2021 (publ. 15-03-2021), 17/5679 ZW

Raad van bestuur van het Uvw.

ZW

ZIEKTEWET. EXTRA WERKZAAMHEDEN BIJ EIGEN WERKGEEFSTER. BEGRIP

DIENSTBETREKKING. Er dient niet van twee naast elkaar bestaande dienstbetrekkingen bij één en dezelfde werkgever te worden uitgegaan als geen sprake is van wezenlijke verschillen in de afgesproken arbeid en er geen verschillende arbeidsvoorwaarden gelden. Het Uvw kan verder worden gevolgd in zijn standpunt dat in het geval van betrokkene voor de extra uren die hij heeft gewerkt ter vervanging van zijn collega, niet kan worden gesproken van een afzonderlijke arbeidsovereenkomst, maar moet worden uitgegaan van een tijdelijke wijziging

in de bestaande overeenkomst. Betrokkene en werkgeefster hebben er geen blijk van gegeven dat zij aan te onderscheiden delen van hun arbeidsverhouding afzonderlijke rechtsgevolgen hebben willen verbinden. Van als wezenlijk te beschouwen verschillen in arbeid of verschillende arbeidsvoorwaarden is in dit geval, ook blijktens het wijzigingsformulier, evenmin sprake. Daarmee is geen sprake van een beëindiging van een dienstbetrekking, zodat het Uvw terecht heeft vastgesteld dat betrokkene geen recht heeft op ziekgeld op grond van de ZW.

[ECLI:NL:CRVB:2021:550](#)

JnB 2021, 215

MK Rechtbank Noord-Holland, 26-02-2021 (publ. 12-03-2021), HAA 19/5245 en HAA 19/5247

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

WAO 44 lid 2

Wet op de loonbelasting 1964 11 eerste lid aanhef en onder o

Wfsv 16 lid 2 aanhef en onder a

Algemeen inkomensbesluit socialezekerheidswetten (AIB) 3:2 eerste lid, aanhef en onder a

Regeling samenloop arbeidsongeschiktheidsuitkering met inkomen 2 lid 1 onder a

TERUGVORDERING. GRATIFICATIE 45-JARIG AMBTSJUBILEUM. Omdat de rechtbank oordeelt dat de gratificatie op grond van het 45-jarig ambtsjubileum een uitkering betreft uit tegenwoordige arbeid, komt de rechtbank tot de slotsom dat verweerder met toepassing van artikel 3:2, eerste lid, aanhef en onder a, van het AIB en artikel 11, eerste lid aanhef en onder o, van de Wet op de loonbelasting 1964, de gratificatie op terechte gronden in mindering heeft gebracht op eisers WAO-uitkering.

[ECLI:NL:RBNHO:2021:1999](#)

JnB 2021, 216

Rechtbank Amsterdam, 09-02-2021 (publ. 17-03-2021), AMS 19/4950

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

AAW 5, 6

Wet Wajong

WAJONG. LAATTIJDIGE AANVRAAG. UITZONDERLIJKE OMSTANDIGHEDEN. Naar het oordeel van de rechtbank is verweerders standpunt – door alleen te verwijzen naar het algemene uitgangspunt dat een arbeidsongeschiktheidsbeoordeling op het individu is toegesneden, gelet op de uitzonderlijke omstandigheden van dit geval, onvoldoende deugdelijk gemotiveerd.

7.2 [...] Naar het oordeel van de rechtbank is voldoende aannemelijk geworden dat eiseres in zodanige uitzonderlijke omstandigheden verkeerde, waarin zij onder meer – mede door indoctrinatie – werd weggehouden bij elke vorm van hulpverlening, dat het niet redelijk is om eiseres tegen te werpen dat zij niet over medisch objectiveerbare informatie beschikt die ziet op de periode ten tijde van de peildata. Om die reden is het bestreden besluit naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende deugdelijk gemotiveerd.

8.1 Ten tweede overweegt de rechtbank dat in het verzekeringsgeneeskundig onderzoek dat is verricht door de verzekeringsarts bezwaar en beroep als diagnose is gesteld dat bij eiseres sprake is van een chronische depressieve stoornis (matige ernst), angststoornis/PTSS en een ontwijkende persoonlijkheidsstoornis. Uit de medische rapporten en de overige medische stukken in het dossier

kan de rechtbank niet anders afleiden dan dat deze psychische klachten zich door toedoen van de stiefvader en de door hem veroorzaakte destructieve omstandigheden waarin eiseres vanaf haar 11e jaar is opgegroeid, bij eiseres hebben gemanifesteerd, dan wel zijn verhevigd. Met andere woorden, op basis van de medische stukken in het dossier bestaat geen aanleiding om een andere bron van de klachten aan te wijzen dan uitzonderlijke en destructieve gezinssituatie.

8.2 Eiseres doet een beroep op het gelijkheidsbeginsel. Op de zitting heeft de zus van eiseres verklaard dat zij in haar jeugd in exact dezelfde situatie verkeerde als eiseres. Als gezinsleden waren zij 24 uur per dag onder invloed van de stiefvader en werden zij fysiek, waaronder seksueel, en psychisch misbruikt. Ook zij (de zus) is hierdoor psychisch gedecompenseerd. De zus van eiseres heeft anders dan eiseres wel een Wajong-uitkering gekregen.

8.3 Gelet op deze omstandigheden had het op de weg van verweerder gelegen om in dit uitzonderlijke geval ook van de Wajong-aanvraag en toekenning van de uitkering aan de zus kennis te nemen en dit bij de beoordeling te betrekken. De stelling van verweerder dat een arbeidsongeschiktheidsbeoordeling op het individu is toegesneden en dat de resultaten van zo'n onderzoek als regel geen betekenis hebben voor een ander, vormt in dit *specifieke* geval geen toereikende motivering waarom eiseres geen geslaagd beroep op het gelijkheidsbeginsel kan doen. De omstandigheid dat eiseres twee kinderen met de stiefvader heeft gekregen en dat de zus van eiseres zich eerder dan eiseres aan de relatie met de stiefvader heeft weten te onttrekken, is in dit geval niet relevant nu die omstandigheden zich geruime tijd na 1982 hebben voorgedaan. Naar het oordeel van de rechtbank is verweerders standpunt – door alleen te verwijzen naar het algemene uitgangspunt dat een arbeidsongeschiktheidsbeoordeling op het individu is toegesneden – ook op dit punt, gelet op de uitzonderlijke omstandigheden van dit geval, onvoldoende deugdelijk gemotiveerd.
[ECLI:NL:RBAMS:2021:557](https://ecli.nl/RBAMS:2021:557)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2021, 217

MK CRvB, 09-03-2021 (publ. 15-03-2021), 19/3074 PW

college van burgemeester en wethouders van Roermond.

EVRM 8

PW 55

PARTICIPATIEWET. UITKERINGEN VOOR LEVENSONDERHOUD UIT LEGAAT. Het geschil in hoger beroep is beperkt tot de vraag of het college met toepassing van artikel 55 van de PW appellant de verplichting mocht opleggen een advocaat in de arm te nemen om een procedure tegen de bewindvoerder te starten (verplichting). Het college was bevoegd op grond van artikel 55 van de PW de genoemde verplichting op te leggen en heeft daarbij niet gehandeld in strijd met artikel 8 van het EVRM. Het college kon ook in redelijkheid tot het opleggen van de verplichting overgaan, waarbij van belang is dat de procedure tegen de bewindvoerder niet bij voorbaat kansloos is. Anders dan de bewindvoerder en appellant stellen, biedt het testament immers aanknopingspunten om het legaat aan te spreken voor het doen van uitkeringen voor levensonderhoud.

[ECLI:NL:CRVB:2021:505](https://ecli.nl/CRVB:2021:505)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2021, 218

Rechtbank Amsterdam, 17-02-2021 (publ. 17-03-2021), AMS 20/3927

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (de minister), verweerder.

Tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (NOW-1) 10

NOW. VOORSCHOT. Wijziging van NOW-1 is i.c. niet van toepassing. De rechtbank ziet geen aanleiding voor het oordeel dat artikel 10, tweede en derde lid, van de NOW-1 buiten toepassing moet worden gelaten. Geen strijd met evenredigheidsbeginsel.

3.3. De rechtbank volgt eiseres niet in het standpunt dat de wijziging van de NOW-1 van 26 mei 2020 in haar geval van toepassing is. Uit de toevoeging aan artikel 7 van de regeling en uit de toelichting daarop blijkt duidelijk dat de wijziging van de loonsombepaling alleen geldt voor de berekening van de hoogte van de subsidievaststelling. Het standpunt van het Uvw hierover is juist. Er is een wijziging aangebracht in de berekening van de hoogte van het subsidiebedrag op grond van artikel 7 en niet in de berekening van de bevoorschotting. De artikelen 10 en 11 van de regeling zijn ongewijzigd gebleven. Nu het in deze zaak gaat om een voorschotbesluit baat eiseres het beroep op deze wijziging dus niet.

4.1. Over de vraag of het evenredigheidsbeginsel is geschonden overweegt de rechtbank het volgende. Zoals het Uvw ter zitting heeft toegelicht is de voorschotregeling in de NOW-1 een grofmazige regeling, bedoeld om snel grote aantallen aanvragen te kunnen behandelen. De regeling bood en biedt geen ruimte voor maatwerk. De regelgever heeft er bewust voor gekozen om geen hardheidsclausule op te nemen. Het is eveneens een bewuste keuze van de regelgever geweest om de verruiming van de loonsombepaling te beperken tot de definitieve vaststelling. Met haar beroep op de uitspraken van de Afdeling vraagt eiseres om exceptieve toetsing. De rechter kan een algemeen verbindend voorschrift dat geen wet in formele zin is, in een zaak over een besluit toetsen op rechtmatigheid en het voorschrift onder meer buiten toepassing laten als het in strijd is met de algemene rechtsbeginselen of het evenredigheidsbeginsel.

4.2. De rechtbank ziet geen aanleiding voor het oordeel dat artikel 10, tweede en derde lid, van de NOW-1 buiten toepassing moet worden gelaten. Verwezen wordt naar wat de Centrale Raad van Beroep zeer recent heeft overwogen in zijn uitspraak van 28 januari 2021. In de overwegingen 4.6 en 4.7 van die uitspraak is uiteengezet waarom in geval dat gelijkenis vertoont met dat van eiseres voldoende toegelicht is dat met het oog op uitvoerbaarheid van de regeling de wijziging van de NOW-1 van 26 mei 2020 beperkt kon blijven tot de subsidievaststelling. De rechtbank neemt die overwegingen in het geval van eiseres over. Er is mede gelet op het doel van de regeling en ondanks het feit dat met de regeling niet alle werkgevers worden geholpen, geen sprake van strijd met het evenredigheidsbeginsel.

4.3. De rechtbank voegt daaraan nog toe dat de zaak van eiseres op relevante onderdelen anders is dan de gevallen die in de uitspraken van oktober 2019, waarnaar zij heeft verwezen, zijn beoordeeld. In die uitspraken gaat het om een gewijzigde uitleg van een wettelijke bepaling, bedoeld voor

structurele toepassing gedurende lange tijd. In het hier voorliggende geval betreft het een noodmaatregel, bedoeld voor snel en tijdelijk gebruik, waarop bovendien bij de definitieve vaststelling nog aanpassingen mogelijk zijn. Gelet op dit karakter van de regeling en de afwegingen die de regelgever heeft gemaakt, zijn er geen aanknopingspunten om het betoog van eiseres over de onevenredigheid van het voorschotbesluit te volgen.

[...]

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

[ECLI:NL:RBAMS:2021:711](#)

JnB 2021, 219

Rechtbank Amsterdam, 17-02-2021 (publ. 18-03-2021), AMS 20/4974

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (de minister), verweerder.

Tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid

NOW. AANVRAAGTERMIJN. In de toelichting bij de NOW vindt de rechtbank geen uitleg van het aanvankelijk op 31 mei 2020 bepaalde en naderhand tot 5 juni 2020 verlengde laatste aanvraagmoment. De einddatum van de aanvraagtermijn is overduidelijk wel in overeenstemming met het doel van de regeling, namelijk zo snel mogelijk voorzien in financiële ondersteuning van bedrijven die door de corona-epidemie en het terugvallen van omzet in de maanden maart, april en mei 2020 (de periode waarop de NOW-1 ziet) in zwaar weer terecht zijn gekomen. Daar komt bij dat snelle uitvoerbaarheid van de regeling met het hanteren van een aanvraagtijdvak is gediend. Het is in deze situatie niet aan de bestuursrechter om een door de regelgever afgebakende aanvraagtermijn terzijde te schuiven. Dat betekent dat het Uvw namens de minister terecht heeft beslist dat eiseressen niet in aanmerking komen voor een tegemoetkoming op grond van de NOW-1.

[ECLI:NL:RBAMS:2021:712](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Huisvesting

JnB 2021, 220

ABRS, 17-03-2021, 202003032/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Burgerlijk Wetboek 7:464, 7:446

Huisvestingsverordening Amsterdam 2016 2.6.5, 2.6.8

HUISVESTING. INZAGE- EN BLOKKERINGSRECHT. Nu in dit geval niet blijkt dat [appellante] door de GGD-arts in de gelegenheid is gesteld het aan haar toekomende inzage- en blokkeringsrecht met betrekking tot de uitslag van het door de GGD-arts verrichte onderzoek uit te oefenen, heeft het college, door zich er niet van te vergewissen of [appellante] daartoe in de gelegenheid was gesteld en de uitslag van dit onderzoek desondanks aan het besluit tot afwijzing van de urgentieaanvraag ten grondslag te leggen, gehandeld in strijd met artikel 3:2 en artikel 3:9 van de Awb. Gebrek gepasseerd met toepassing van artikel 6:22 van de Awb.

[...] [Afwijzing] aanvraag van [appellante] voor een urgentieverklaring [...].

[...] 4. Het door de GGD-arts in opdracht van het college verrichte medische onderzoek dient te worden aangemerkt als "een handeling ter beoordeling van de gezondheidstoestand of medische begeleiding van een persoon, verricht in opdracht van een ander dan die persoon in verband met de vaststelling van aanspraken of verplichtingen" zoals bedoeld in artikel 7:446, vierde lid, van het BW. Het betreft hier de vaststelling van de aanspraak van [appellante] op een urgentieverklaring. Ingevolge artikel 7:464, tweede lid, aanhef en onder b, van het BW diende [appellante] door de GGD-arts in de gelegenheid te worden gesteld mee te delen of zij de uitslag en de gevolgtrekking van het onderzoek wenste te vernemen, en indien zij die wens zou hebben geuit zou zij tevens in de gelegenheid gesteld moeten worden mee te delen of zij van de uitslag en de gevolgtrekking als eerste kennis wenste te nemen teneinde te kunnen beslissen of daarvan mededeling aan anderen wordt gedaan. Aan [appellante] kwam dus het in dit artikel genoemde inzage- en blokkeringsrecht toe (vergelijk onder meer de uitspraken van 25 februari 2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BH4006](#) en 7 oktober 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3089](#)).

4.1. Nu niet blijkt dat [appellante] door de GGD-arts in de gelegenheid is gesteld het aan haar toekomende inzage- en blokkeringsrecht met betrekking tot de uitslag van het door de GGD-arts verrichte onderzoek uit te oefenen, heeft het college, door zich er niet van te vergewissen of [appellante] daartoe in de gelegenheid was gesteld en de uitslag van dit onderzoek desondanks aan het besluit tot afwijzing van de urgentieaanvraag ten grondslag te leggen, gehandeld in strijd met artikel 3:2 en artikel 3:9 van de Awb. Anders dan het college stelt, lag het niet op de weg van [appellante] om zelf het advies op te vragen, maar had zij door de GGD-arts geïnformeerd moeten worden over het inzage- en blokkeringsrecht. De rechtbank heeft het voorgaande ten onrechte niet onderkend.

4.2. [...] Ter zitting bij de Afdeling is besproken dat, indien [appellante] het medisch advies had willen blokkeren, zij het voor het college onmogelijk had gemaakt om de aanvraag inhoudelijk te beoordelen en hierop op een zorgvuldige wijze te beslissen. [appellante] heeft in verband hiermee beaamd dat gebruikmaking van het blokkeringsrecht niet zinvol zou zijn geweest. Tussen partijen is niet in geschil dat blokkering van het GGD-advies niet zou hebben geleid tot een andere uitkomst. [appellante] heeft het GGD-advies op 21 februari 2019 alsnog ontvangen en vanaf dat moment inzage gehad in dat advies. Hierdoor is zij voldoende in de gelegenheid geweest om in bezwaar, beroep en hoger beroep alsnog haar bezwaren tegen het medisch advies naar voren te brengen. Gelet hierop is niet aannemelijk dat [appellante] door het gebrek is benadeeld. De Afdeling zal het gebrek daarom met toepassing van artikel 6:22 van de Awb passeren. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:570](#)

JnB 2021, 221

MK Rechtbank Amsterdam, 12-03-2021, AMS 20/4800

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam verweerder.

Huisvestingswet 2014 2, 21, 24

Huisvestingsverordening 2020 (Verordening) 1, 3.1.1, 3.3.1, 3.3.8b

Wet Toeristische verhuur van woonruimte

HUISVESTING. De Huisvestingswet 2014 biedt geen ruimte voor een verbod op vakantieverhuur zoals neergelegd in artikel 3.3.8b, derde lid, van de Huisvestingsverordening 2020. Verweerder heeft met het aanwijzingsbesluit verbodswijken vakantieverhuur

Amsterdam gehandeld in strijd met de Huisvestingswet 2014. Artikel 3.3.8b, derde lid, van de Huisvestingsverordening 2020 moet onverbindend worden verklaard.

[...] Met het aanwijzingsbesluit verbodswijken vakantieverhuur Amsterdam van 30 juni 2020 heeft verweerder drie wijken aangewezen als gebieden waar het verboden is woonruimten in gebruik te geven voor vakantieverhuur (het bestreden besluit). [...]

[...] 7.1. Het is eveneens vaste jurisprudentie van de Afdeling dat de Huisvestingswet 2014 gemeenten een instrumentarium biedt om in te grijpen in de woonruimteverdeling en de samenstelling van de woonruimtevoorraad voor het bestrijden van onevenwichtige en onrechtvaardige effecten van schaarste aan goedkope woonruimte. Daarnaast beoogt de Huisvestingswet 2014 een instrumentarium te bieden ter bevordering van de leefbaarheid indien is voldaan aan de vereisten van subsidiariteit en proportionaliteit.¹⁴

7.2. Hieruit volgt dat het beschermen van de leefbaarheid een reden kan zijn om het onttrekken van woonruimte vergunningplichtig te maken. Dat heeft de gemeenteraad van Amsterdam dan ook gedaan. In de Verordening is een vergunningplicht in het leven geroepen voor het onttrekken van woonruimte ten behoeve van vakantieverhuur, namelijk in artikel 3.1.1., tweede lid. Verder zijn zoals gezegd in artikel 3.3.8b, eerste lid, de voorwaarden en voorschriften voor een onttrekkingsvergunning voor vakantieverhuur neergelegd. ¹⁵ In het derde lid is geregeld dat verweerder gebieden kan aanwijzen waar een verbod op vakantieverhuur geldt.

7.3. Dit verbod op vakantieverhuur komt erop neer dat in bepaalde door verweerder aan te wijzen gebieden van Amsterdam per definitie geen onttrekkingsvergunning voor vakantieverhuur wordt verleend. Naar het oordeel van de rechtbank bood de Huisvestingswet 2014 zoals die gold tot 1 januari 2021 daarvoor geen ruimte. De Huisvestingswet 2014, zoals die gold ten tijde van belang, stelde enkel dat voor het onttrekken van woonruimte een vergunning nodig is en dat de gemeenteraad de weigeringsgronden en de voorwaarden waaronder een vergunning wordt verstrekt kan vaststellen. In de Memorie van Toelichting is in paragraaf 2.4.2¹⁶ opgenomen:

“Een onttrekkingsvergunning kan slechts worden geweigerd als de gemeente het belang van het behoud van de woonruimtevoorraad zwaarder weegt dan het belang van de aanvrager bij de onttrekking. De gemeenteraad dient hiervoor in de verordening criteria op te nemen. Ook kan de gemeenteraad verdere voorwaarden en regels stellen ten aanzien van de vergunningverlening.”

Naar het oordeel van de rechtbank volgt hieruit dat een verbod op vakantieverhuur in één of meerdere door verweerder te bepalen wijken Amsterdam, in welke wijken sowieso geen onttrekkingsvergunning wordt verleend, niet tot de mogelijkheden behoort. Een verbod in een (of meerdere) wijk(en) van Amsterdam is, anders dan verweerder kennelijk meent, naar zijn aard immers niet als vergunningsvoorwaarde of vergunningsvoorschrift bij een onttrekkingsvergunning aan te merken. Het is een algeheel verbod op vakantieverhuur in de door verweerder aangewezen wijken. De rechtbank vindt steun voor dit oordeel in het gegeven dat met de inwerkingtreding van de Wet toeristische verhuur van woonruimten deze mogelijkheid, zij het alleen in uiterste gevallen, wel is geschapen. Als dit al onder de Huisvestingswet 2014, zoals die gold ten tijde van belang, mogelijk was geweest, had de Wet toeristische verhuur van woonruimten hier niet expliciet in hoeven voorzien. [...]

7.5. Nu, zoals volgt uit het voorgaande, de Huisvestingswet 2014 geen ruimte biedt voor een verbod op vakantieverhuur zoals neergelegd in artikel 3.3.8b, derde lid, van de Verordening, heeft verweerder met het aanwijzingsbesluit gehandeld in strijd met de Huisvestingswet 2014 en moet artikel 3.3.8b, derde lid, van de Verordening onverbindend worden verklaard. Dit betekent dat het

beroep van eiseres gegrond is en dat het aanwijzingsbesluit vernietigd dient te worden. Hierdoor komt de rechtbank niet toe aan de overige gronden van eiseres. [...]

[ECLI:NL:RBAMS:2021:1017](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet basisregistratie personen

JnB 2021, 222

ABRS, 17-03-2021, 202002302/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Kaag en Braassem.

Wet basisregistratie personen (Wet brp) 1.1, 2.23, 2.38, 2.39

Beleidsregels voor briefadressen gemeente Kaag en Braassem (Beleidsregels)

WET BASISREGISTRATIE PERSONEN. Onduidelijk is waarom een dak- of thuisloze ertoe wordt verplicht zich bij een erkende organisatie onder begeleiding te stellen om weer over een woonadres te gaan beschikken en indien daaraan niet wordt voldaan, een briefadres moet worden geweigerd. De formulering in artikel 2.23, eerste lid, van de Wet brp geeft geen ruimte voor het opnemen van een dergelijke verplichting in beleid.

[...] [Afwijzing] verzoek van [appellant] om hem met terugwerkende kracht in de Basisregistratie Personen (hierna: de Brp) in te schrijven op een briefadres [...].

[...] Dak- of thuisloosheid

4.4. Uit artikel 2, eerste lid, aanhef en onder a, van de Beleidsregels, volgt dat een reden voor de aangifte van een briefadres ook kan liggen in dak- of thuisloosheid. De Afdeling begrijpt de besluitvorming van het college zo, dat het het briefadres heeft geweigerd op grond van artikel 5, tweede lid, van de Beleidsregels, op grond waarvan de briefadresaanvrager een begeleidingsplan inzake de dak- of thuisloosheid dient aan te vragen bij een erkende hulpverlenende organisatie. Naar het oordeel van de Afdeling is het besluit op bezwaar wat betreft de weigering van het briefadres op grond van dak- of thuisloosheid onvoldoende gemotiveerd. Onduidelijk is waarom een dak- of thuisloze ertoe wordt verplicht zich bij een erkende organisatie onder begeleiding te stellen om weer over een woonadres te gaan beschikken en indien daaraan niet wordt voldaan, een briefadres moet worden geweigerd. Naar het oordeel van de Afdeling geeft de formulering in artikel 2.23, eerste lid, van de Wet brp geen ruimte voor het opnemen van een dergelijke verplichting in beleid. In dit verband is ook van belang dat in de Circulaire BRP en briefadres van 18 oktober 2016 staat dat iemand op een briefadres moet worden geregistreerd als gevolg moet worden gegeven aan de aangifte van briefadres omdat het woonadres ontbreekt, dat het hanteren van een beleidsregel niet mag leiden tot een uitkomst die in strijd is met de Wet brp en dat de wet op dit onderwerp een dwingend regime kent waarvan niet bij beleidsregel mag worden afgeweken. De Afdeling begrijpt dat het college wil bewerkstelligen dat dak- of thuislozen worden begeleid in het vinden van zelfstandige woonruimte. Hulp aan deze kwetsbare groep moet worden toegejuicht, maar niet valt in te zien waarom het zich niet onder begeleiding laten stellen van een erkende organisatie zoals het college beoogt, ertoe moet leiden dat een dak- of thuisloze een briefadres moet worden geweigerd. Die weigering kan juist een averechts effect hebben, omdat bijvoorbeeld - zoals ook in het geval van [appellant] is gebleken - een dak- of thuisloze zonder briefadres geen zorgverzekering kan krijgen of behouden. De rechtbank heeft ten onrechte niet onderkend dat het enkele feit dat [appellant] niet op zoek was naar vaste woonruimte en in zoverre geen hulpvraag had, niet aan de weigering van het

briefadres ten grondslag mocht worden gelegd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:558](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Terugkeerbesluit

JnB 2021, 223

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 15-03-2021, NL18.7421 en AWB 19/4175

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2008/115/EG 5, 6, 8, 10

TERUGKEERBESLUIT. Einduitspraak na verwijzing en arrest van het Hof van 14 januari 2021 in de zaak TQ, [ECLI:EU:C:2021:9](#). In deze procedure heeft de rechtbank prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie gesteld over de vraag wanneer een terugkeerbesluit kan worden uitgevaardigd tegen een niet-begeleide minderjarige vreemdeling die een asielaanvraag doet, of verweerder onderscheid op basis van leeftijd mag maken bij de beoordeling of een verblijfsvergunning op grond van het buitenschuld-beleid wordt toegekend en of verweerder onrechtmatig verblijf mag gedogen door na het opleggen van een terugkeerbesluit te wachten met uitzetting totdat de niet-begeleide minderjarige de leeftijd van 18 jaar bereikt.

De rechtbank zet uiteen wat de gevolgen van het arrest voor de nationale rechtspraak en voor eiser in het bijzonder zijn.

De rechtbank komt met betrekking tot het verblijfsrecht dat moet worden toegekend zelf tot voortschrijdend inzicht ten aanzien van haar uitspraak van 15 februari 2021

[\[ECLI:NL:RBDHA:2021:1103\]](#) in die zin dat verblijf moet worden toegekend vanaf de datum van de asielaanvraag en niet vanaf de datum van de beslissing dat de niet-begeleide minderjarige niet in aanmerking komt voor verblijf.

De rechtbank stelt voorts vast dat de handelwijze van verweerder van na het arrest niet wezenlijk anders is terwijl uit het arrest onmiskenbaar volgt dat het buitenschuld-beleid sinds de invoering hiervan in 2013 in strijd is met het Unierecht en meer in het bijzonder in strijd is met het belang van kind.

Anders dan de Afdeling in haar uitspraak na het arrest Mahdi [\[ECLI:EU:C:2014:1320\]](#) heeft gedaan vermag de rechtbank niet in te zien waarom aan verweerder een termijn zou moeten worden gegund om zijn beleid in overeenstemming van het arrest te brengen, reeds omdat het discriminatieverbod en het belang van het kind niet verenigbaar zijn met een overgangstermijn. Bovendien behelst de beantwoording van prejudiciële vragen de uitleg van reeds bestaande Europeesrechtelijke regelgeving en niet het tot stand komen van nieuwe regelgeving of toetsingskaders. Verweerder kan zijn beleid eenvoudig in overeenstemming brengen met de inhoud en strekking van het arrest TQ, maar kiest ervoor om te betogen dat het arrest en het waarborgen van het fundamentele karakter van de rechten van het kind geen wezenlijk ander beleid vergt.

De rechtbank onderkent de essentiële rol van de beslisautoriteiten en dat het in die zin in de eerste plaats aan verweerder is om te beoordelen of een uitspraak leidt tot vergunningverlening. Verweerder vult de essentiële rol van de beslisautoriteit thans in door te pogen met een nieuwe handelwijze de kennelijk onwenselijk geachte gevolgen van TQ te voorkomen. De rechtbank stelt vast dat verweerder hiermee oneigenlijk en onbehoorlijk gebruik maakt van zijn positie als beslisautoriteit. In de situatie dat verweerder geen enkele andere beslissing kan nemen dan een verblijfsrecht met als ingangsdatum de datum van de asielaanvraag toekennen, leidt de rechtbank uit het arrest van het Hof in de zaak Torubarov [[ECLI:EU:C:2019:626](#)] af dat juist deze feiten en omstandigheden een bevoegdheid voor de rechter creëren om in te grijpen en zelf te voorzien door de rechterlijke uitspraak in plaats van het te vernietigen besluit te stellen. De rechtbank zal dan ook, ondanks de zeer strikte jurisprudentie van de Afdeling, in deze zaak gebruik maken van haar Unierechtelijke en nationaalrechtelijke bevoegdheid en bepalen dat de uitspraak van de rechtbank in plaats van het bestreden besluit treedt.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:2376](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2021, 224

MK ABRS, 15-03-2021, 202004662/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

ASIEL. Nareis. Peilmoment voor de vaststelling van de leeftijd van de nareizende partner geldt het moment van binnenkomst van referent in Nederland. Het Haags Huwelijksverdrag en de Wet tegengaan huwelijksdwang zijn niet op partnerschapsrelaties van toepassing, zodat er geen verplichting bestaat een partnerschapsrelatie met terugwerkende kracht te erkennen, zodra niet langer sprake is van minderjarigheid.

3.2. Gelet op het voorgaande betoogt de staatssecretaris terecht dat als peilmoment voor de vaststelling van de leeftijd van de nareizende partner geldt het moment van binnenkomst van referent in Nederland.

Onderscheid huwelijk en partnerschapsrelatie

3.3. Uit artikel 29, tweede lid, van de Vw 2000, gelezen in samenhang met artikel 3.14, aanhef en onder b, van het Vb 2000, volgt dat het peilmoment voor de vaststelling van de leeftijd van een nareizend gezinslid geldt voor zowel de beoordeling van huwelijken als partnerschapsrelaties. De staatssecretaris voert echter terecht aan dat er een onderscheid bestaat tussen huwelijken en partnerschapsrelaties als de nareizende partner op het peilmoment minderjarig was, maar tijdens de bestuurlijke fase meerderjarig is geworden. Hij voert terecht aan dat hij krachtens artikel 9 van het Haags Huwelijksverdrag, dat is opgenomen in artikel 10:31 van het Burgerlijk Wetboek, gehouden is buitenlandse huwelijken, die naar internationaal privaatrecht rechtsgeldig zijn, te erkennen, tenzij zich een erkenningsbeletsel voordoet, zoals bij kindhuwelijken. De staatssecretaris heeft in dit kader toegelicht dat hij de Wet tegengaan huwelijksdwang zo interpreteert dat hij rechtsgeldige buitenlandse huwelijken met terugwerkende kracht tot het peilmoment erkent, zodra het erkenningsbeletsel minderjarigheid is vervallen. De staatssecretaris betoogt verder terecht dat het

Haags Huwelijksverdrag en de Wet tegengaan huwelijksdwang niet op partnerschapsrelaties van toepassing zijn, zodat er voor hem geen verplichting bestaat een partnerschapsrelatie met terugwerkende kracht te erkennen, zodra niet langer sprake is van minderjarigheid.

3.4. De staatssecretaris heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de gezinsband pas is ontstaan na binnenkomst van referent in Nederland met het meerderjarig worden van de vreemdeling en dat zij dus geen gezinslid is als bedoeld in artikel 29, tweede lid, van de Vw 2000.

[ECLI:NL:RVS:2021:533](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Toezicht en vrijheidsontneming

JnB 2021, 225

MK ABRS, 15-03-2021, 202006755/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EG) nr. 2016/399 2, 5, 6, 8, 11, 14

Vw 2000 3, 6

VRIJHEIDSONTNEMENDE MAATREGEL. De vreemdeling mocht, nadat zij een uitreisstempel had gekregen en toen bleek dat zij het Schengengebied niet daadwerkelijk zou verlaten, aan een toegangscontrole worden onderworpen. De maatregel krachtens artikel 6, derde lid, Vw 2000 is terecht aan de vreemdeling opgelegd.

2. De staatssecretaris klaagt dat de rechtbank ten onrechte, onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 5 februari 2020 in de zaak J. e.a. (ECLI:EU:C:2020:76; hierna: Zeelieden-arrest), heeft overwogen dat de vreemdeling het grondgebied van Nederland nog niet had verlaten en daarom niet aan een grenscontrole onderworpen kon worden. [...]

Rechtmatigheid toegangscontrole

3. Voordat de vraag kan worden beantwoord of de maatregel krachtens artikel 6, derde lid, Vw 2000 terecht aan de vreemdeling is opgelegd, moet worden onderzocht of zij terecht aan een toegangscontrole is onderworpen.

3.1. Ingevolge artikel 5, eerste lid, van de Schengengrenscodes mogen de buitengrenzen in beginsel alleen via de grensdoorlaatposten overschreden worden. Volgens paragraaf A1/7.1 van de Vc 2000 is een luchthaven in zijn geheel aangewezen als grensdoorlaatpost. [...] In het Zeelieden-arrest was echter een andere vraag aan de orde, namelijk wanneer een uitreisstempel mocht worden gezet bij een grensdoorlaatpost. [...]

3.2. Hier ligt een andere vraag voor, namelijk of de vreemdeling, nadat zij dit uitreisstempel had gekregen en toen bleek dat zij het Schengengebied niet daadwerkelijk zou verlaten, aan een toegangscontrole mocht worden onderworpen. De staatssecretaris betoogt terecht dat dit mocht, gelet op het volgende.

3.3. Voor dit oordeel is allereerst van belang dat ingevolge artikel 2, elfde lid, van de Schengengrenscodes onder "grenscontroles" wordt verstaan: controles die aan de grensdoorlaatpost worden verricht om na te gaan of de betrokken personen het grondgebied van de lidstaten mogen binnenkomen of verlaten. Uit bijlage VI, punt 2.1.3, van de Schengengrenscodes volgt dat er in beginsel geen grenscontroles worden uitgevoerd in het luchtvaartuig zelf of aan de gate, tenzij dit gerechtvaardigd is in het licht van een analyse van de gevaren voor de binnenlandse veiligheid of het risico op illegale immigratie. Dit brengt met zich dat grenscontroles in overeenstemming met de

Schengengrenscore altijd op het grondgebied van een van de lidstaten worden uitgevoerd. Dit gebeurt nadat de betrokken persoon al feitelijk op het grondgebied is aangekomen door de landsgrens te passeren of voordat de betrokken persoon het grondgebied heeft verlaten door de landsgrens te passeren.

3.4. Verder is van belang dat ingevolge artikel 11, eerste lid, van de Schengengrenscore het systematisch aanbrengen van deze inreis- en uitreisstempels is bedoeld om de naleving van artikel 6, eerste en tweede lid, van de Schengengrenscore te waarborgen. Daaruit volgt dat onderdanen van derde landen ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen in het Schengen gebied mogen blijven, op voorwaarde dat zij voldoen aan de daarin opgesomde cumulatieve vereisten. Uit overweging 15 van die code volgt dat inreis- en uitreisstempels zijn bedoeld om met zekerheid vast te stellen wanneer en op welke plaats de buitengrens is overschreden. De in- of uitreisstempel geeft daarmee het begin of het einde aan van de in artikel 6, eerste lid, van de Schengengrenscore bedoelde verblijfsduur. Wanneer een derdelander na het aanbrengen van, in dit geval, de uitreisstempel de buitengrens toch niet fysiek overschrijdt, moet om aan eerdergenoemde doelstelling van de Schengengrenscore te voldoen, overeenkomstig artikel 8, derde lid, aanhef en onder a, sub iii, van die code, worden gecontroleerd of zo niet alsnog de toegestane maximale verblijfsduur in het Schengen gebied wordt overschreden. De betrokken derdelander heeft verder uitsluitend recht op toegang als hij aan de in artikel 6, eerste lid, van de Schengengrenscore genoemde vereisten voldoet. Als zich na het plaatsen van de uitreisstempel een situatie voordoet in verband waarmee niet (langer) aan die voorwaarden wordt voldaan, moet aan de derdelander ingevolge artikel 14, eerste lid, van de Schengengrenscore de toegang worden geweigerd. Naar analogie van punt 75 van het Zeelieden arrest overweegt de Afdeling dat iedere andere uitleg misbruik en omzeiling van de regels van het Unierecht betreffende kort verblijf in het Schengen gebied in de hand zou werken, doordat op die manier aan onderdanen van derde landen de mogelijkheid wordt gegeven langer dan hen is toegestaan op het grondgebied van het Schengenland te verblijven.

De vrijheidsontnemende maatregel

3.5. Omdat de vreemdeling terecht opnieuw aan een toegangscontrole is onderworpen, zij aan de grens een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan en zij niet voldeed aan de voorwaarden voor toelating voor het beoogde verblijf, mocht de staatssecretaris het besluit over haar toegang tot Nederland uitstellen en haar verzoek overeenkomstig artikel 3, derde lid, van de Vw 2000 in de grensprocedure te behandelen. Daarmee wordt in beginsel voldaan aan de voorwaarden voor toepassing van een maatregel krachtens artikel 6, derde lid, van de Vw 2000.

[ECLI:NL:RVS:2021:545](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2021, 226

MK ABRS, 12-03-2021, 202005905/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 50 lid 2, 50a

VREEMDELINGENBEWARING. Ernst van het gebrek in het proces-verbaal van staandehouding, overbrenging en ophouding door aankruisen verkeerde grondslag is in dit geval gering.

De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat de bewaring onrechtmatig is omdat niet kon worden vastgesteld dat de maatregel van bewaring rechtsgeldig is ondertekend.

2. [...] Niet in geschil is dat de staatssecretaris in het proces-verbaal van staandehouding, overbrenging en ophouding ten onrechte artikel 50a van de Vw 2000 heeft aangekruist in plaats van artikel 50, tweede lid, van de Vw 2000. De ernst van dit gebrek weegt echter niet op tegen de belangen die met de bewaring gediend zijn. Hoewel de rechtbank terecht heeft overwogen dat niet is gebleken van zwaarwegende belangen aan de zijde van de staatssecretaris, is de ernst van dit gebrek namelijk gering. Uit het proces-verbaal blijkt duidelijk dat de vreemdeling geen rechtmatig verblijf had en dat zijn identiteit niet onmiddellijk kon worden vastgesteld. Daaruit kan worden afgeleid dat de grondslag voor de ophouding feitelijk artikel 50, tweede lid, van de Vw 2000 was. De Afdeling verwijst ter vergelijking naar haar uitspraak van 21 maart 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:906](#). [...]

3.1. Wanneer de Afdeling de maatregel van bewaring opent in de PDF-viewer in het digitaal dossier en op de handtekening klikt, verschijnen de mededelingen 'De handtekening is ongeldig' en 'Het document is gewijzigd of beschadigd nadat het is ondertekend'. Zoals blijkt uit de uitspraak van de rechtbank verschenen dezelfde mededelingen toen de rechtbank ter zitting probeerde de handtekening te valideren. Daarover voert de staatssecretaris aan dat die mededelingen niet te wijten zijn aan een onjuiste wijze van ondertekening, maar het gevolg zijn van een gebrek aan de gebruikte PDF-viewer. Naar aanleiding van dat betoog heeft de Afdeling eerst intern onderzoek gedaan naar de PDF-viewer die in het digitaal dossier van de Afdeling wordt gebruikt. De uitkomst van dat onderzoek is dat binnen het digitaal dossier van de Afdeling een beknopte versie van de PDF-viewer wordt gebruikt. Het gebruik van de beknopte versie verklaart de hierboven genoemde mededelingen. Wanneer de maatregel van bewaring buiten het digitaal dossier in de PDF-viewer wordt geopend en op de handtekening wordt geklikt, blijkt namelijk dat de handtekening geldig is en dat het document niet is gewijzigd nadat het is ondertekend. Voor de volledigheid heeft de Afdeling vervolgens een aantal vragen gesteld aan de rechtbank om te controleren of de hierboven genoemde mededelingen ook daar het gevolg zijn van het gebruik van een beknopte versie van een PDF-viewer binnen het digitaal dossier. Uit het antwoord van de rechtbank volgt dat daar een soortgelijk probleem speelt als bij de Afdeling. De staatssecretaris klaagt daarom terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de bewaring onrechtmatig is omdat niet kon worden vastgesteld dat de maatregel van bewaring rechtsgeldig is ondertekend.

[ECLI:NL:RVS:2021:543](#)

JnB 2021, 227

MK ABRS, 16-03-2021, 202002794/1/V3
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59

VREEMDELINGENBEWARING. In het licht van de uitspraak van de Afdeling van 6 mei 2020 en het feit dat de rechtbank de gestelde quarantaine als nieuwe omstandigheid relevant heeft geacht voor de rechtmatigheid van de inbewaringstelling, lag het op haar weg om de staatssecretaris in de gelegenheid te stellen op dit betoog te reageren.

3.2. De rechtbank heeft bij brieven van 28 april 2020 de staatssecretaris en de vreemdeling laten weten het door de vreemdeling ingestelde beroep in beginsel schriftelijk te behandelen. De

gemachtigde van de vreemdeling heeft bij brief van dezelfde datum de rechtbank het volgende verzoek gedaan:

"Ik verzoek uw rechtbank om uitsluitend cliënt in de gelegenheid te stellen om het 'laatste woord' aan uw rechtbank te richten in aanvulling op hetgeen reeds in de schriftelijke rondes naar voren is gebracht. Ik wil nadrukkelijk niet zelf telefonisch de zaak gaan bepleiten. Ik zal schriftelijk het standpunt van eiser kenbaar maken."

De rechtbank heeft dit verzoek gehonoreerd en heeft de vreemdeling op 7 mei 2020 gehoord.

3.3. Gelet op bovenvermelde omstandigheden mocht de staatssecretaris ervan uitgaan dat na de schriftelijke gronden geen nieuwe feiten en omstandigheden zouden worden aangevoerd. Niet in geschil is dat de vreemdeling eerst ter zitting heeft betoogd dat hij sinds 6 mei 2020 in quarantaine verblijft. In het licht van bovenvermelde uitspraak van de Afdeling van 6 mei 2020 [\[ECLI:NL:RVS:2020:1175\]](#) en het feit dat de rechtbank de gestelde quarantaine als nieuwe omstandigheid relevant heeft geacht voor de rechtmatigheid van de inbewaringstelling, lag het op haar weg om de staatssecretaris in de gelegenheid te stellen op dit betoog te reageren. Zo had de rechtbank de staatssecretaris hiervoor telefonisch kunnen benaderen. In dat geval kon de rechtbank nog steeds op tijd uitspraak doen. Omdat de rechtbank dit niet heeft gedaan, heeft zij ten onrechte overwogen dat de omstandigheid dat de staatssecretaris niet op de zitting is verschenen en hetgeen de vreemdeling over zijn gezondheid heeft verklaard niet heeft kunnen weerspreken, in de risicosfeer van de staatssecretaris ligt. Gelet hierop heeft zij ten onrechte de maatregel van bewaring met ingang van 6 mei 2020 onrechtmatig geacht.

[ECLI:NL:RVS:2021:546](#)

[Naar inhoudsopgave](#)